

Малодушност је реч која најбоље описује садашње стање наше опозиције. Но томе се не треба чудити после два тешка пораза.

* * *

Суверенистички (патриотски) део опозиције прво је поражен Бриселским споразумом. Не само зато што је њиме Србија фактички изгубила и последњи део Косова – неких 1100 км² територије и 50.000 људи – већ и зато што је та капитулација тако мирно прихваћена код народа. Улични протести су били слабо посећени, а избори су само потврдили сазнање да је Косово за Србе све мање важно питање.

„Наши стари су Косовски завет неговали шест векова, а у нашој генерацији се угасио за само пар година“, рече ми потиштено пријатељ. Но тај *велики пакт између генерација*, који је чинио језгро нашег идентитета, није тек тако нестао. Он је – као тобоже „лажни мит“ – систематски убијан, нарочито после 2000. године. Затирала га је не само „друга Србија“, која влада медијима и културом. Затирала га је и готово читава политичка класа (Палма: „

[Сваког дана, када устанем, причају о Космету. Нико не помиње сељака. Хоће ли он сипати патриотизам у трактор да би засејао њиву?](#)

“).

Тадићев и Вучићев режим отворено су пропагирани „промену свести“ у Срба. И као да се

Опозиција и будућност режима

Пише: Слободан Антонић
уторак, 13 мај 2014 22:19

ове, 2014. године, та промена коначно одиграла. Срби су, гласајући на изборима, пристали на логику: *хајде да стару породичну икону дамо за нови тостер*. Но ми смо дали икону у замену за пуко обећање. И тако смо „од великог народа постали мала светина“.

Онда је, још, патриотска опозиција на изборе изашла подељена у више колона и доживела дебакл – ниједна од странака није ушла у парламент. Нема никакве сумње да је режим радио на поделама, било тако што је вешто хранио лидерске сујете, било тако што је корумпирао руководства странака да одбију изборно обједињавање. Посебно срамну улогу у ширењу сумњи, дезоријентације и клевета у суверенистичком табору одиграо је део тзв. патриотских медија, на челу са двојицом власника-уредника и двојицом аналитичара-коментатора ([плаћена уста СНС](#)).

ми, цела та подземна режимска операција не би била толико успешна да лидери, па и читаве странке из патриотског дела спектра, нису били политички трули и далеко испод нивоа историјског изазова. И то се сада коначно сасвим лепо видело. Њихов тежак изборни пораз донео је зло да се глас демократских суверениста више неће чути у парламенту, а онда ни у медијима (чиме читав еврореалистички став добија статус екстремног, а сутра можда и екстремистичког мишљења). Но макар је добро то што је изборном катастрофом цела та гарнитура „патриотских вођа“ почињена са политичке сцене. И што је отворен простор за нове људе, нове идеје, нове форме деловања, па и нове странке.

* * *

ЕУнионистички (грађански) део опозиције, пак, поражен је прво тако што му је Вучић преузео менторе, програм и маркетинг, а онда и криминализовао главну странку из тог тора (ДС), а нарочито њеног лидера. Затим је та странка подељена (Тадић), на изборима спуштена на ивицу цензуса, а тренутно се ваљда ради и на још једној подели (Пајтић) како би се ДС и дефинитивно неутралисао као политички конкурент.

Но ни ова операција „убијања главног конкурента“ не би била успешна да читава водећа гарнитура евроуниониста (и то не само из ДС-а, већ и из Г17/УРС и ЛДП) није била трула и корумпирана. Тај степен моралне истарелости, личне бахатости и отуђености од обичног народа био је толики да су сви они просто морали завршити, како то марксисти веле, „на ђубрушту историје“.

Иронија је, међутим, да их је на ђубриште послала политичка екипа која је још некомпетентнија, лажљивија, бахатија и корумпиранија од њих. Ја сам о томе на време писао ([Вишијевска Србија](#) , [Лик ствари које долазе](#) , [О критици СНС](#) , [Зло се вратило](#) , [Доба Шћепана Малог](#) , итд), и ту више немам шта да додам. Невоља за Србију је, међутим, у томе што су „жути“ макар донекле били оивичени некаквом опозицијом, док ове данашње нити ограничава опозиција, нити медији, нити се (засада) боје бирача. Када гледате напредњачке „кадрове“ како су, попут скакаваца, запосели државне институције и ресурсе, чини вам се да тешко може нешто после њих преостати.

Опозиција и будућност режима

Пише: Слободан Антонић
уторак, 13 мај 2014 22:19

